

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 525/2017-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Ľalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou ALMOND LEGAL s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v menej ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Magdaléna Pelíšek Fischerová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 279/2004 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 279/2004 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 279/2004 p r i k a z u j e k o n ať vo veci bez zbytočných prieťahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jej právnej zástupkyne ALMOND LEGAL s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDACTED] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 279/2004.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 279/2004 domáha určenia, že nehnuteľnosť – rodinný dom patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva. Pôvodným žalovaným bol v konaní manžel žalobkyne a po jeho úmrtí je ním dedič manžela žalobkyne, a to ich spoločný syn. Konanie

sa začalo v roku 2004. Okresný súd raz meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 7 C 279/04-509 z 23. februára 2009, ktorý bol v odvolacom konaní zrušený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 224/2009-559 z 13. októbra 2009 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd nariadil niekoľko pojednávaní a dve znalecké dokazovania. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietané konanie trvá viac ako 13 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skončené.

3. Sťažovateľka v sťažnosti hodnotí doterajší priebeh namietaného konania ako neefektívny a vyznačujúci sa priet'ahmi, a tým postup okresného súdu ako postup porušujúci ňou označené práva, a preto navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľky... podľa ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ust. čl. 1 Dodatkového Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé súdne konanie a právo vlastniť majetok podľa ust. čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 279/2004, porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava IV prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 279/2004 ďalej konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 EUR, ktoré je jej Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti nálezu.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 374,81 EUR, na účet jej právneho zástupcu do dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti nálezu.“

4. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 525/2017-20 z 8. novembra 2017 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48

ods. 2 ústavy a v ostatnej časti sťažnosť sťažovateľky odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

5. Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom sp. zn. Spr. 3719/2017 z 19. januára 2018 doručeným ústavnému súdu 24. januára 2018, v ktorom okresný súd zdôraznil skutkovú aj právnu zložitost' veci s poukazom na potrebu nariadenia znaleckého dokazovania (vo veci boli nariadené dve znalecké dokazovania). Okresný súd poukázal na to, že k celkovej dĺžke konania prispelo aj správanie strán konania, ako aj úmrtie pôvodného žalovaného, resp. náročnosť vymedzenia otázok pre znalcov či úmrtie znalca ustanoveného na vypracovanie kontrolného posudku. Okresný súd vo svojom vyjadrení označil aj objektívne dôvody, ktoré prispeli k celkovej dĺžke konania spočívajúce v zmenách zákonných sudcov. Podľa okresného súdu sťažovateľkou označené základné právo v danej veci porušené nebolo a v prípade, ak ústavný súd dospeje k inému záveru, považuje okresný súd sťažovateľkou požadované finančné zadosťučinenie za neprimerane vysoké.

6. Podaním doručeným ústavnému súdu 7. februára 2018 sťažovateľka v reakcii na vyjadrenie okresného súdu zotrvala na dôvodnosti svojej sťažnosti.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľky upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

12. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

13. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100

ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

14. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb, pričom v zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správnym súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

15. Povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

16. V zmysle § 25 SSP sa citované ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane použijú aj na konanie správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku,

pričom povinnosť súdu konať bez priet'ahov vyplýva aj z ustanovenia § 103 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu. Ďalej táto povinnosť správneho súdu vyplýva z § 105 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní, a z § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

17. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania, pozn.) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez priet'ahov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentracie konania).

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam

pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

19. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (určenie, že rodinný dom patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov – žalobkyne a pôvodného žalovaného ku dňu zániku ich manželstva) sa javí po skutkovej a právnej stránke ako zložitý, a to vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania, keď stavebno-technické posúdenie stavby je v priamej súvislosti s posúdením vlastníckej otázky. Náročnosť predmetu posudzovaného konania čiastočne ospravedlňuje jeho doterajšiu dĺžku.

20. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľky. Ústavný súd po oboznámení sa s priebehom posudzovaného konania z vyžiadaného spisu okresného súdu konštatuje, že svojím správaním prispeli k doterajšej dĺžke konania obe strany. Ospravedlňovanie sa z pojednávania zo strany pôvodného odporcu z dôvodu jeho zdravotného stavu objektívne čiastočne prispelo k predĺženiu konania bez danosti jeho zavinenia. Podstatné je, že obe strany sporu zjavne prispeli k jeho celkovej dĺžke nekoncentrovanými podaniami a opakovaným predkladaním listinných dôkazov namiesto sústredeného komplexného predloženia svojich stanovísk a dôkazov vzťahujúcich sa na vec, ktorými disponovali.

21. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol samotný postup okresného súdu v predmetnej veci.

22. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 279/2004, ktorý bol ústavnému súdu predložený 24. januára 2018, zistil, že namietané konanie sa začalo 2. augusta 2004. V septembri 2004 okresný súd vyhovel návrhu sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia uznesením, ktoré bolo v odvolacom konaní potvrdené. Spis sa nachádzal na odvolacom súde štyri mesiace. Druhýkrát rozhodoval okresný súd o nariadení predbežného opatrenia uznesením z júna 2006, potvrdeným odvolacím súdom. Spis sa

nachádzal na odvolacom súde 9 mesiacov. Vec bola prejednaná na pojednávaniach konaných 6. februára 2006, 10. septembra 2008, 17. decembra 2008, 4. februára 2009 a 23. februára 2009, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej vyhovujúci žalobe sťažovateľky. Predmetný rozsudok bol na odvolanie žalovaného uznesením odvolacieho súdu z 13. októbra 2009 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Spis sa nachádzal na odvolacom súde štyri mesiace. Vec bola následne prejednávaná na pojednávaniach 17. mája 2010, 1. júla 2010, 9. decembra 2010, 26. septembra 2011 a 27. októbra 2011. Uznesením z 12. decembra 2011 bolo nariadené znalecké dokazovanie, ktoré po niekoľkých zmenách v osobe znalcov a ich urgenciách bolo ukončené doručením znaleckého posudku 15. marca 2013, t. j. trvalo 1 rok a 3 mesiace. Z dôvodu úmrtia pôvodného žalovaného 27. septembra 2013 bolo uznesením z 28. októbra 2013 konanie prerušené do právoplatného skončenia dedičského konania, ktoré bolo ukončené osvedčením o dedičstve právoplatným 27. marca 2015, t. j. prerušenie konania trvalo 1 rok a 5 mesiacov. Ďalšie pojednávanie vo veci sa konalo 14. septembra 2015 a 4. novembra 2015 súd vykonal ohliadku miesta stavby rodinného domu. Uznesením z 12. júla 2016 bola žalovanému uložená povinnosť zložiť preddavok na ním navrhované kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré súd nariadil uznesením z 11. októbra 2016 a proti ktorému sťažovateľka podala sťažnosť. V roku 2017 okresný súd rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky, uložil jej povinnosť zložiť preddavok na znalecké dokazovanie vzhľadom na ňou navrhované dokazovanie (ktorý do predloženia spisu uhradený nebol), zasielal navzájom stranám nimi predkladané vyjadrenia a komunikoval so znalcom o správnej formulácii znaleckých otázok. Spis bol znalcovi predložený 15. novembra 2017 a následne vrátený súdu 7. decembra 2017 z dôvodu úmrtia znalca. Posledný úkon okresného súdu pred predložením spisu ústavnému súdu bolo uznesenie o ustanovení nového znalca z 15. januára 2018.

23. Ústavný súd konštatuje, že posudzované konanie toho času trvá viac ako 13 rokov a nebolo právoplatne skončené, a preto už vzhľadom na doterajšiu neprimeranú dĺžku konania bez jeho právoplatného skončenia (aj bez podrobnejšieho vyhodnocovania jednotlivých období nečinnosti alebo neefektívneho postupu okresného súdu) toto konanie ako celok charakterizujú neprimerané prieťahy takej intenzity, ktoré zakladajú porušenie označených práv sťažovateľky. Ústavný súd konštatuje, že ani náročnosť veci vyžadujúca si

časovo náročné dokazovanie a nekoncentrované správanie strán sporu nie je okolnosťou, ktorá by v danom prípade s prihliadnutím na celkovú doterajšiu dĺžku konania mohla zistené prieťahy v postupe okresného súdu v celom rozsahu ospravedlniť.

24. Ústavný súd preto uzatvára, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

25. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

26. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie vo veci nie je skončené, ústavný súd vyhovel návrhu sťažovateľky a v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde uložil okresnému súdu príkaz konať vo veci bez prieťahov.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

28. Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých preťahoch v posudzovanom konaní. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhovel.

29. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom.

30. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

31. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 312,34 € vrátane režijného paušálu. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty, ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34 € spolu s 20 % daňou z pridanej hodnoty v sume 62,47, t. j. spolu v sume 374,81 €. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

32. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2018